

Soitannollista iloittelua KuruFestissä lauantaina

Viikonvaihteessa järjestetyssä KuruFest-musiikkijuhlissa kuultiin neljä konserttia. Ensimmäinen Kurun kirkossa perjantaina, molemmat lauantaiset ja sunnuntaipäiväinen Parkkuun Seuratalossa.

Festivaali oli järjestyksessään viides.

Lauantai-illan konsertti keräsi salin täydeltä yleisöä, eli paikalla oli arviolta sata henkeä – siitäkin huolimatta tai ehkäpä juuri siksi, että illan sisältö oli esityshetken saakka pidetty visusti salassa, yllätysohjelmana. Ja kaikkihan me yllätyksistä pidämme, varsinkin kun odotettavissa on pelkkiä myönteisiä sellaisia.

Liisa Hertell

Aluksi kuultiin Johannes Brahmsin *E-molli sellosonaatti*. Sellistinä oli Petja Kainulainen, ja pianoa soitti Roope Gröndahl. Lyyrisen sellon tummaan virtaan Gröndahl iskevästi pudoteli flyygelistään lasinkirkkaita pisarahelmiä. Mikäpä on sen parempi aloitus kesäiseen lauantai-iltaan? Ja olemmehan me tunnetusti mollikansaa.

Seuraavaksi oli vuorossa jotain kevyempää. Luigi Boccherinin konstailevan kekseliäs teos vei kuulijat keskiaikaan, 1700-luvun Madridiin. Jousikvintetto *Madridin yössä* alkoi kirkonkellojen soitolla kutsuen iltakirkkoon. Pian se vaihtui sotilasrumpujen pärytykseen, sitten vuoroon tuli sokeiden kerjäläisten menuetti, jossa viulua soitetaan kitaran tapaan soitinta sylissänsä pitäen.

Tuli rukousosaa, katupoikien laulua ja niin edelleen, kunnes viimein yövartija sammutti katulyhdyt. Jousissa laitoivat parastaan Christian Fagerström, Siljamari Heikinheimo, Kreetta-Julia Heikkilä, Petja Kainulainen ja Atso Lehto.

Tämän jälkeen kuultiin unkarilaisen säveltäjän Zoltán Kodályn *Soolosellosonaatti* Tuomas Lehdon esittämänä. Tapahtuman juontajana toiminut Petja Kainulainen kertoi, että soittaja piti ensikonserttinsa noin 22 vuotta sitten, ja tuosta huikeasta suorituksestaan hän oli saanut syöttötuoliinsa jäätelöä.

Kodályn Soolosellosonaatti perustuu unkarilaisiin kansansävelmiin. Taiturimaisesti Tuomas Lehto toteutti teoksen; tummia maankamaran uriakin riipivä

KuruFestin taiturimaisesta annista vastasivat muuten muassa Tuomas Lehto (vas.), Petja Karjalainen, Roope Gröndahl ja Heini Lehto.

shamanistinen soitanta oli yksi illan mieleenpainuvimmista.

Tauon jälkeen kuultiin kansallissäveltäjältä Jean Sibeliukselta *Talonpoikaissarja* viululle ja pianolle. Aivan ihanaa, rytmisesti keuvaa ja sielun sopukoitakin kututtelevaa. Sibelius teki 1800-luvun lopulla kansanmusiikkiaiheden keräysmatkoja muun muassa Ilomantsiin ja Korpiselkään. Ei ole Sibe-

liuksen voittanutta suomalaisen sydämessä. Heini Lehto pianon ääressä ja Siljamari Heikinheimo viulussa.

Mainioita löytöjä

Tämän jälkeen siirryttiin toisenlaisiin kansansävelmiin, mustalaismusiikin pariin. Kuultiin Joseph Haydnin *Pianotrio* eli *Trio D-duuri*, jossa kolmasosa on mustalaismusiikkia. Sen kaihaisia ja loppuosan kipakoitakin rytmejä taituroivat Tuomas Lehto sellossa, Kreetta-Julia Heikkilä viulussa ja Roope Gröndahl flyygelin ääressä. Aplodeista päätellen esitys oli yleisön mieleen. Erityisesti viehätti Kreetta-Julia Heikkilän taituruus.

Seuraava kappale *Savua silmissäsi* on amerikkalaisesta Roberta-musikaalista. Sen esitti leikkilinen Los chicos -naistrio, Roope Gröndahl soitti piano-osuuden, viuluissa Siljamari Heikinheimo ja Kreetta-Julia Heikkilä. Juontaja kertoi, että venäläisen sanonnan mukaan silmät sumenee, kun rakastuu eli tuntuu kuin olisi savua silmissäsi.

No, en tiedä venäläisistä, mutta kyllä silmät oman kokemuksen mukaan silloin ovat säteilleet. Ehkä savusilmäisyys paremmin viittaa kapakkamilljööseen. Joka tapauksessa hauska ja pilke silmässä toteutettu esitys, olkoonkin että kappaleen nimenä oli Savua silmissäsi.

Loppuun vielä hidasta ja laadukasta kuutamotunnelmointia. Heini Lehto soitti Claude Debussy'n pianoteoksen *Clair de lune* (*Kuutamo*). Ja ylimääräisenä yhteissoitantonä nautittiin *Kuutamosereniadi*.

Konsertti kesti yhden tauon kera peräti kolme tuntia. Pitäen antaa kernaasti anteeksi, koska soittajat silmin nähden nauttivat soittamisen riemusta. Se heijastui kuulijoidenkin vastatunnotta. Näkee, että ystävästä ja sukulaisista muodostunut nuorten soittajaryhmä pelasi hyvin yhteen ja antoi kaikkensa musiikin eteen – ja yleisölle.

Heini Lehto sanoo, että miksi-pä he eivät soittaisi yhdessä, kun porukkasoitto on kivaa. Kun he talvella soittavat yhdessä, voi

sitä jatkaa kesällä ja jakaa kuulijoille.

Tämäntyyppistä konserttiohjelmaa voisi suositella vaikka klassiselle musiikille "allergiselle" siedätyskokeeksi. Alkuun syvää tunnelatausta ja väliin vähän kevennystä. Elämän vuoristorataa.

Parkkuun Seuratalo sopi tällaiseen konserttiin erittäin hyvin. Katto on korkealla ja paksut hirsiseinät imevät osan kesähelteestä. Sisäntulokuiistilla tulijaa tervehtivät maitopöniköissään rehevät ja komeat niittykukkaasetelmat. Kanttiin puolella oli väliajalla tarjolla toinen toistaan houkuttelevampaa kanttia (leivonnaista), joten kesäilta oli varmasti ruumiinkin ravitsemuksen osalta kaikille antoisa.

Musikaalista Roberta lystikkään Los chicos -kokoonpanon esitys Savua silmissäsi sai yleisön hyvälle tuulelle. Vasemmalla Kreetta-Julia Heikkilä, oikealla Siljamari Heikinheimo. Roope Gröndahl flyygelin ääressä on jäänyt ladyjen varjoon.

Haydnin Trio D-duurin sello-osuuksia taituroi komeasti Tuomas Lehto.